

LEŚNE ORIGAMI

Wiewiórka

Wiewiórka

Wiewiórka pospolita zwana inaczej „rudą” występuje na terenie całej Polski (jest pospolita w Europie). Jej kolory wahają się od rudego do ciemnobrązowego (w Karpatach brunatne, szare). Kolor zmienia się zimą kiedy to szata (kolor futra) przyjmuje odcień bardziej popielaty. Charakterystyczne pędzelki sierści na uszach oraz długi puszysty ogon to znane wszystkim charakterystyczne elementy budowy ciała po których nie pomylisz jej z żadnym innym zwierzęciem. Ciekawostką jest fakt, że mimo iż wiewiórki linieją dwa razy w ciągu roku, to dłuższe włosy na uszach oraz ogonie zmieniane są w tym okresie tylko raz. Wiewiórki zamieszkują chętnie dziuple i gniazda ptaków lub budują je same. Najchętniej występują w lasach liściastych, mieszanych i iglastych, ale spotkasz je również licznie w parkach, i ogrodach. Te rude zwierzątka najczęściej zjadają nasiona drzew iglastych oraz orzechy. Nie pogardzi również pędami, grzybami, owocami, a i tłustym owadem, jajami i małymi pisklętami. Wiewiórki samotnie na wolności żyją z reguły ok. 5 lat. Jedynie w okresie rui, trwającej od lutego aż do końca lipca, samce wkraczają na obszary zajmowane przez samice i rozpoczynają intensywne zaloty przejawiające się między innymi długimi gonitwami wśród koron drzew które tak często możemy zaobserwować w parkach miejskich. Przy ewolucjach i skokach ogon pełni ważną rolę. Jest niczym sterówka nadając tor skoku (prawie lotu). Pomimo jej sympatycznego wizerunku, musimy jednak pamiętać, że wiewiórka ruda jest gatunkiem, który może przenosić wściekliznę. Ruda jednak nie ma spokojnego życia. Jej konkurentką jest wiewiórka szara (poch. Ameryka Pł.), która na skutek przeprowadzonych przez człowieka introdukcji (wprowadzenie gatunku na obszarach, na których wcześniej on nie występował) gryzoń ten pojawił się między innymi w Anglii oraz we Włoszech. Forestry Commission oceniło, że wiewiórkom szarym wystarcza 15 lat od momentu pojawienia się na danym terenie, by zastąpić populację rudych w 100%. Wiewiórki szare są nosicielami *squirrel parapoxwirusa*. Większość szarych wiewiórek jest odporna na działanie tego wirusa, dlatego ich śmiertelność jest minimalna. Znacznie gorzej wygląda sytuacja u wiewiórek rudych. U tego gatunku śmiertelność osiąga 100%. Przypominamy, że w Polsce gatunek rudej wiewiórki podlega ochronie.

